

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Guidone confessore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

Intus lux micat, atque bracteatum
 Sol sic sollicitatur ad lacunar,
 Fuluo ut concolor erret in metallo.
 Distinctum vario nitore marmor,
 Percurrit cameram, solum, fenestras:
 Ac sub versicoloribus figuris
 Vernans herbida crusta, saphiratos
 Flectit per prasinum vitrum lapillos.
 Huic est porticus applicata triplex,
 Fulmentis Aquitanicis superba.
 Ad cuius specimen remotiora
 Claudunt atria: porticusque sedem
 Et campum medium procul locatas
 Vestit saxea sylua per columnas.
 Hinc agger sonat, hinc Arar resultat,
 Hinc sese pedes atque eques reflectit.
 Stridentum hinc moderator effedorum,
 Curuorum hinc chorus helciariorum,
 Responsantibus alleluia ripis,
 Ad Christum leuat amnicum celeusma.
 Sic sic psallite nauta, vel viator.
 Nanque iste est locus omnibus petendus,
 Omnes quo via ducit ad salutem.

Triplex por-
 ticus.

VITA S. GVIDONIS CONFESSORIS,
 ANDERLACI QUIESCENTIS, QVAE ETIAM ANTE
 annos octogintaquinque typis excusa habetur, bona fide, vt apparet,
 conscripta. Stylum F. Laur. Surius passim
 nonnihil correxit.

12. Septem-
 bris.
 Humili lo-
 co natus S.
 Guido.

Pietas eius
 adhuc pueri

Seruit in ec-
 clesia Laké-
 si, idque ac-
 curate sané.

Luc. 9.

Corpus do-
 mat.

IR venerabilis Guido in pago quodam Brabantensi tu-
 gurio rusticano & paupere domo natus & educatus est:
 atque in ipsis primæ ætatis initijs penuriam diuitias puta-
 bat, vt quârùm illa patiebatur ætas; è puillo Christi grege
 esse totis viribus contenderet. Suffurabatur iam tum pa-
 rentum oculis certas horas; quibus ecclesiam oraturus
 adiret; vel infirmis quicquid ex facultatibus suis habere
 poterat, impertiret; nec cum hilarem vlla vidit dies, qua
 non prius aut in preces incubisset; aut elemosynâ præ-
 stitisset. Stupebat genitor, vicini admirabantur; & diui-
 num aliquid iam omnes in eo venerabantur. Peruenit
 tandem ad villulam Lakensem; vbi cum ecclesiam in sanctissimæ matris Dei hono-
 rem consecratam didicisset; ad illum precaturus accessit. Retinuit autem illum apud
 se ea nocte presbyter; & manè abire volentem rogauit; vt in eius ecclesiæ seruitio ma-
 neret. Aduertebat enim in illo quandam venusti vultus grauitatem; verborum par-
 citatem, animi mansuetudinem; & cor sine intermissione Deo semper intentum.
 Libenter autem vir sanctus presbyteri precibus annuit; quod diam seipsum relinquere,
 & ad alterius voluntatem se conformare deberet.

Dabat igitur sedulo operam, vt altare nitere; testudo nihil haberet sordium; pau-
 mentum scopis repurgaretur; sacrarium mundum esset, & vasa luculenta: denique,
 vt è caremonijs nihil prætermisum aut neglectum videretur. Si quis cum quareret,
 in templo reperiebat. Diuersi generis floribus & arborum comis cancellos & thecas
 sanctorum vestiebat; vt quicquid in illa æde vel ad spectu, vel dispositione placeret;
 eius laborem & studium testaretur. Inuidiam humilitate superare; nulli vnquam ob-
 scæno sermoni locum dare; non contra euangelij doctrinam duas habere tunicas,
 potiusque ad alienas fores stipem emendicare, quam se petentem sine elemosyna
 dimittere studebat. Corpus omne domabat & cõficiebat ieiunijs; crebrò in ecclesia
 pernoctabat; & quod sanè difficilimum est, absque suæ animæ detrimento, omnibus
 placebat,

placebat. Nunquam in ore eius risus, aut puerili leuitate effusus, aut muliebri petulantia fractus. Peccata quotidiana, & sine quibus vita praesens nullo modo ducitur, tanta lachrymarum vi diluere solebat, ut immanium scelerum reus videri posset.

Mercator quidam Bruxellensis ad eum veniens, officiose, ut semper, ab eo acceptus est. Is cum eius erga pauperes liberalitatem, & erga omnes benignitatem miraretur, primum coepit de vestimentorum eius vilitate conqueri; deinde quasi pia quadam commiseratione, ne quandoque praestandis elemosynis sumptus desint, formidare: interim tamen polliceri eiusmodi consilium sese ei praebiturum, quod si sequi velit, nunquam defuturam piam elemosynam, sed semper eius liberalem dexteram abunde habituram. Multis deinde sermonibus persuadere ei conatur, ut mercaturam exerceat. Quid hic ageret miles Christi? Consentit tandem, & non sine omnium admiratione, repente nouum se mercatorem exhibet. Sed ut scriptum est, Comprehendam sapientes in astutia sua, & hanc serui sui secularem prudentiam Dominus mox castigauit, quantumque ipsi ea negotiatio displiceret, euidenti signo ostendit. Nam in medio flumine, pleno utroque litore, carina in sicco ponitur, praesensque periculum minatur. Cumque Guido contum subrigendae nauis aptaret, adeo eius manibus lignum adhaesit, ut nullo modo extorqueri posset. Ad se igitur reuersus, reum se iam intelligens, & ignobili mercaturae animum se appulisse dolens, redijt ad ecclesiam, quam reliquerat, male a se factorum culpam deploraturus. Nec vero ullam aut oculis a lachrymis, aut ori a precibus requiem dedit; donec lignum illud, quod manibus inharebat, in terram decidisse videret. Ita ergo, quandoquidem mercatura raro aut nunquam sine culpa exercetur, cum ad eam beatus Guido instinctu mali daemones a quodam eius administro pertractus esset; non est passus Dominus eum illa coinquinari: sed ut ab illa animum reuocaret, & superioris vitae tranquillitatem & quietem repeteret, pio correctionis flagello eum admonuit. Ille vero perinde ac si teterrimum perpetrasset scelus, & coipso omnes prioris vitae labores perdidisset, maioribus ieiunijs, precibus, lachrymis operam dedit.

Decipitur a quodam mercatore. i. Cor. 3.

Diuina castigatione reuocatur in viam.

Nec diu post, pro viribus ad iter rebus necessarijs comparatis, Romam profectus est, beatissimorum Apostolorum limina visitaturus, atque inde Hierosolymam, loca sacra aditurus, ac deinceps per septennium sanctorum ecclesiarum toto penes orbe inuisit. Cumque Deo duce Romam reuertisset, virum venerabilem Vuonedulphum, in pago Brabantensi Decanum, cum alijs itineris eius comitibus Hierosolymam petituris, inuenit, quos ille quidem agnouit iam olim notos, sed non est cognitus ab eis. At vero nominatim eos salutans, humaniter appellauit. Tandem agnitum eum in terram prostrati adorant, & submissè admodum his eum verbis deprecantur: Quandoquidem, pater sanctissime, te sola huc, ut credimus, Dei gratia adduxit, & adhuc peregrinationes suscipere, & multa pro Deo perpeti paratus es: obsecramus te, ut nobiscum Hierosolymam proficiscaris. Itinera enim & idioma harum gentium tu melius nosti, quam nos. Id ille audiens, ut erat piissimus, Charissimus, inquit, fratres mei, non solum vobiscum ire Hierosolymam, sed & ipsam animam, si res postulet, vestra causa amittere paratus sum.

Romam proficiscitur. Indè Hierosolymam.

Adorare p. venerari, apud Theologos tre. sicentissimū.

Ita eius sancti viri consortium adepti, post multos itinerum labores & fatigationes, tandem Hierosolymam & ad alia sancta loca perueniunt: ijsque pro voto circumquaque perlustratis, sani & incolumes ad patriam reuerti contendunt: cum ecce, Deo illos vocante, qui eos in suo famulatu deuotissimos, vitae huius sordibus amplius coinquinari noluit, primo Vuonedulphus, inde eius comites terrae corpora, sanctas calceas animas reddunt; beato Guidone eorum funera religiose curante. Porro dominus Vuonedulphus ante obitum leni affectus febre, sanctum Guidonem ad se vocat, se moriturum significat, sicque dicit: Ego, pater amantissime, Deo omnipotenti, qui sperantium in se semper complet vota, ore & corde toto gratias ago; quod etiam ultra omnem spem nostram expleuit desideria nostra. Tibi vero pro humanitatis & misericordiae officijs, quae nobis praestitisti, in vita ille beata restituat. Ipse mihi indigno & infirmo seruo suo reuelare dignatus est, quod iam adest tempus emigrationis meae a corpore. Te vero in pagum Brabantensem atque eum locum, ubi Dominus vult quiescere ossa tua, noueris reuersurum. Itaque valde oro eam, quam habes a Deo, fidem & benignitatem tuam, ut amicis & ceteris reditum meum praestolantibus indices decessum meum, eis hunc meum anulum ostendens; ne dubitent vera esse, quae dicis. Hac & pleraque alia cum dixisset, oculos & manus ad caelum dirigens, seque totum Domino

Rursus it. Hierosolymam.

Dominus reuelat s. Vuonedulpho suum obitum.

Vuonedulphi decani obitus.

Domino commendans, in beatorum Angelorum, qui illic aderant, manus tradidit spiritum. Quanto autem honore illum Dominus in celo extulisset, hominibus mox declarare dignatus est. Ad eius enim tumulum, beato Guidone & multis alijs cernentibus, tres claudi & duo cæci curati sunt. Nanque adhuc viuens, præ multa animi pietate & commiseratione, pauperes & egenos innumeris affecerat beneficijs, quæ partim illi diuinitus tum compensata fuere. Vasa enim, quæ studio eleemosynarum exhauserat, rursus inspici, & si quid forte in eis remansisset, id pro Dei amore dari iubebat. Quod cum fieret, plena reperta sunt. Eius quoque famuli cum in Autumno semina portarent, in eius agrum spargenda, diuina id agente prouidentia, agrum illum vberimis segetibus referum inuenerunt.

Porrò beatus Guido eius viri Dei præcepta minimè sibi negligenda intelligens, coepit in patriam redire: sed priusquam ad locum diuinitus ipsi destinatum perueniret, multas molestias perpeffus est à fame, siti, frigore & inedia. Tandem labore & sanguinis fluxu penè confectus, Anderlacum venit: vbi cuiusdam pauperis hospitio vtens, multa de suo itinere commemorauit: simul exponens, quemadmodum dominus Vuonedulphus celo reddidisset animam, & quæ in eius sepulture die miracula cõtrigissent. Cum quæ, ea res innotuisset vicedecano, sine mora is cum quibusdam è Clero, venit ad ædes illas, & cum omnia accuratè inquisisset, & annulū aureum beati Vuonedulphi agnouisset, gratias Deo cum lachrymis agens, ipsum hominem Dei Guidonem secum domum abduxit, vsq; ad obitum eius diligenter eius curam gerens. Sed Domino iam nolente vt huius seculi diuturnioribus ærumnis fatigaretur, prima diei Dominicæ nocte ante corporis eius dissolutionem, cunctis, qui aderant, ad spectantibus, lumen calitūs solum super Dei feruum in columbæ specie descendit, cuius splendore rota domus illustrata fuit: & cum aliquandiu apud illum hæsisset, audita eiusmodi vox est: Veniat dilectus noster ad percipiendam æternæ iucunditatis coronam, quia fidem seruauit. Mox aduolantes ij, qui in domo erant, Dei famulum in caelestem mansionem commigrasse cernunt. Eius verò sacrum corpus illius loci Canonici honorificè tumularunt, vbi vsque in præsens, diuina operante gratia, plurima per eum miracula fiunt.

Multo indè tempore, eo in loco quiescente corpore beati viri, à nullo ea, qua par erat, reuerentia afficiebatur: quando non solum aliunde aduentantes, sed etiam loci eius incolæ, per medium illius sepulcrum ingrediebantur. Pecora quoque ad pastum euntia & indè redeuntia, in eius tumulo accumbebant, sed ex ijs quadam à dæmone correpta, tandiu vexabatur, donèc expirarent. Ea re permotus velle dominus, duobus rusticis præcepit, vt beati viri sepulcrum sepe cõmunirent. At illi, malo dæmone agente, in risum cõcitati: Agè, inquiunt, senem istum iam pridem defunctum, nè forte à nobis effugiat, intrà sepem includamus, tanquam ex eo aliquid emolumentum habituri. Vix verba ediderant, & viribus corporis cœpère sensim destitui: conuulgentesque, se totum ferè diem inani opere consumpsisse, domum sunt regressi. Media autem nocte alter ex ijs cum magnis cruciatibus animam expirauit, alter quasi amens, vultum lacerabat suum, conuiciaque in beatum Guidonem à se iactata aduentantibus confitens, postridiè excessit è vita. Eorum interitus multis tum propè, tum procul degentibus causa salutis fuit, cum iam diu diuersis laborassent morbis. Alij namq; in somnis admoniti, alij amicorū manibus, alij vehiculis adducti, cereos ad beati viri sepulcrum apportarunt, atque illic in preces non diuturnas humiliter incumbentes, optatam reportauere salutem, domumque redierunt, laudantes Dominum.

Tum verò pro loco & tempore religiosi viri supra eius tumulū adem condiderunt, donèc diuina præstare gratia, digna illi basilica extrueretur. Quod cum postea factum esset, (Qui enim illic ad sancti viri tumulum sanabantur, munera apportabant) Clerus & populus, mandante Episcopo, triduanū celebrarunt ieiunium, atque ita ad sacrum sepulcrum accedentes, ossa beati viri è terra effoderunt, & cum magno tremore ad fontem ea abluentes, in media ecclesia in congruum loculum reposerunt. Ad eam translationem multa è vicinis pagis cõfluxit turba, & quotquot vel febribus, vel alijs vexati morbis, ex aqua, qua sacra eius ossa abluta fuerant, gustarunt, mox incolumes effecti sunt. Eleuata sunt postea ossa eius ab Odardo Episcopo in sancti Iohannis Baptistæ natiuitate. Et hæc quidem ad eius declaranda merita paucis commemorasse satis sit. Obijt autem vir sanctus anno Christi millesimo ceteresimo duodecimo, quarto Idus Maij, vt habet historia vitæ eius, cum Martyrologium testetur eum decessisse duodecimo Septembris die.

MAR-

Ad tumulū
Vuonedulphi
miracula.

Reuertitur
in patriam
S. Guido.

Lumen in-
stâr colubæ
calitūs de-
scendit in
Guidonem.
Abit in cae-
los vir san-
ctus.

Nota vltio-
nem in irre-
uerentiâ er-
ga eius tu-
mulum.

Itém in pe-
tulantes ru-
sticos.

Multa mi-
racula.

Nota reue-
rentiam er-
ga eius sa-
cra ossa.